

Phần 10

Chương 46

Hà Lê Chân tắm xong, thay đồ bước ra, vừa lau tóc vừa nói: "Cánh tay này của anh có đung nước được không, mệt nguyên ngày rồi có muốn đi tắm một phát?"

Vạn Côn ngẫm nghĩ, nếu như ngày thường mà cậu đã mệt vậy rồi, tuyệt đối sẽ không đi tắm nữa, nhưng tình huống hôm nay đặc thù.

Vạn Côn ngó Hà Lê Chân mở tủ lạnh lấy sữa chua. Cô chỉ đang khoác một bộ đồ mặc trong nhà bình thường, giống như chiếc tạp dề, cũng là màu vàng nhạt. Mới tắm xong, da dẻ của Hà Lê Chân trông càng thêm trắng. Dưới ảnh hưởng của tâm lý đang xao động, Vạn Côn cảm thấy nhan sắc trước đây nom vô cùng tầm thường, dưới ánh đèn của tủ lạnh, sao lại trở nên duyên dáng đến vậy.

"Anh tắm phát cũng được." Vạn Côn nói.

Hà Lê Chân đóng cửa tủ lạnh, "Cánh tay có ổn không, để em lấy giấy bọc nhựa bọc lại cho anh, lúc tắm thì anh ráng đừng để bị dính nước."

"Không cần phiền phức vậy đâu." Vạn Côn đi vào phòng trong, "Sẽ không dính đâu."

Hà Lê Chân vẫn không yên tâm, dặn với theo, "Cẩn thận đừng chạm vào nước!"

Vạn Côn vào trong buồng tắm, trong ấy vẫn còn hơi nước nóng và mùi hương của dầu gội đầu. Cậu ngó quanh, hơi nước đọng trên gương còn chưa tan đi, Vạn Côn lấy tay lau một phát, nhìn thấy mắt mình.

Quá mềm mại.

Thật sự quá mềm mại.

Vạn Côn nghĩ trong lòng. Người này, căn phòng này, cả nguyên căn nhà này, đều quá mềm mại, vượt xa mọi nhận thức của cậu, mềm mại đến khiến cho bản thân cậu cảm thấy mình nhũn như bùn, hoàn toàn không có một chút sức lực nào.

Cậu để chân trần đứng dưới vòi hoa sen, lòng bàn chân dính một sợi tóc, ngứa ngứa. Cậu hơi nghiêng người đưa phía bên phải ra ngoài, mở vòi nước lên, gội đầu sơ sơ trước, rồi lại rửa mặt.

Hà Lệ Chân ở ngoài dọn dẹp phòng bếp, rất nhanh Vạn Côn đã tắm xong, bước ra. Hà Lệ Chân ngoái đầu, trông thấy cái bọc cố định cánh tay của Vạn Côn đã ướt.

"Sao anh lại vẫn làm nó bị ướt rồi."

"Bên trong không sao."

"Làm sao anh biết bên trong không sao?" Hà Lệ Chân đi vào trong buồng, lấy máy sấy tóc ra, "Anh ngồi xuống số pha, tự mình sấy đi."

"Em sấy cho anh."

Hà Lệ Chân cắm điện, quay qua nhìn, Vạn Côn đã nằm ườn trên ghế số pha. Cậu vẫn đang ở trần, nằm phơi bụng sưởi đèn.

Hà Lệ Chân nhìn một lúc, vút máy sấy tới, Vạn Côn thế mà lại bị bất ngờ, may sao phản xạ của cậu nhanh nhẹn, hơi ngẩn ra xong là chụp được liền. Cậu ngửa cổ nhìn Hà Lệ Chân, "Vút gì đó hả."

Hà Lệ Chân lơ cậu, xoay người tiếp tục làm việc nhà. Vạn Côn bị ăn bọ, bũ môi, cánh tay ba hồi sấy ba hồi ngưng.

Tới lúc Hà Lệ Chân dọn dẹp xong xuôi, Vạn Côn cũng vừa sấy xong.

"Nghỉ ngơi sớm chút đi anh." Hà Lệ Chân nói, "Hôm nay cánh tay bị gãy thế này, chắc là mệt rồi." Vạn Côn cuộn dây điện của máy sấy bỏ qua bên, "Ừ."

"Vậy..." Hà Lệ Chân chợt thấy dưới tình huống hiện giờ, nói gì đi nữa cũng không khỏi ngưỡng người, cô cúi đầu, nói đại một câu "Vậy ngủ ngon nhé."

"Ừ ngủ ngon."

Hà Lệ Chân về phòng, đóng cửa lại. Vạn Côn ngồi trên ghế số pha, trên người là một tấm khăn trải giường Hà Lệ Chân để lại cho cậu.

"Tách" một tiếng nhẹ nhàng, đèn trong căn phòng tắt mất.

Bóng tối đến bất chợt, sự yên tĩnh đến bất chợt, Vạn Côn cảm thấy hơi thở của mình cũng theo đó mà nhẹ hơn.

Cậu lấy di động từ trong túi quần ra, nhìn giờ.

Sắp 11 giờ đêm rồi.

Di động còn hai vạch pin, Vạn Côn không có gì làm, chỉnh âm thanh của di động qua chế độ im lặng, tìm game chơi.

Rất nhanh chóng thì cạn pin.

Vạn Côn chơi một mạch đến khi di động báo hiệu sẽ tắt máy, vào lúc chót cậu liếc nhìn thời gian, một tiếng đồng hồ vừa trôi qua.

Cậu nín thở, buông trong yên ắng.

Hiện tại trong tay không còn thứ để phân tán thần trí, Vạn Côn cảm thấy ý nghĩ của mình mặc sức lang thang. Những hình ảnh hương diễm đặc sắc giống như bị thả vô đầu sồi, xèo xèo âm ỉ.

Ráng nhìn nhin thêm 10 phút nữa, cuối cùng cậu nhìn hết nổi.

Vạn Côn rón rén gỡ chăn ra, sợ làm nên tiếng ồn, không mang giày, lưng như mèo, khễ khàng di động trong bóng tối như một loài động vật hoạt động về đêm, mò đến bên cánh cửa phòng.

Cậu đặt tay lên nắm cửa, hít sâu vào một hơi, sau đó áp tai lên cánh cửa.

Buồng trong không một âm thanh.

Bàn tay của Vạn Côn cứ thế đặt trên nắm cửa, vặn thì không vặn, rút về cũng chẳng rút về.

Túng quẫn như chó.

Cậu cắn răng, tự mắng mình vài câu trong bụng, sau đó vặn một cái, khe khễ đẩy cửa ra.

Cậu vừa đẩy cửa vừa khen thầm, chất lượng cánh cửa này không tồi, không hề tạo nên một tiếng động.

Trong buồng tối om, nhưng mắt của Vạn Côn đã sớm thích ứng với bóng tối, rõ ràng trong môi trường ánh sáng nhìn không ra 5 ngón tay trước mặt, mà còn trông ra được hình dáng của cái giường, và dĩ nhiên cả người ở trên giường.

Một dải nho nhỏ đùn lên. Cô gần như đang nằm nghiêng, ở giữa nhô cao hơn một chút, hai bên lại xuôi dần xuống, tựa như một con sóng nhỏ.

Vạn Côn trống ngực thành thành, bò được đến level này rồi, kích động mỗi lúc một căng thẳng, cậu xuôi theo chỗ cánh cửa lên vào, lần mò đến chân giường Hà Lệ Chân.

Tay cậu đặt xuống giường của Hà Lệ Chân, khăn giường mát lạnh, sờ lên thôi đã khiến người ta mơ tưởng vô biên.

Nếu nằm xuống đó ngủ thì cảm giác còn đến thế nào nữa.

Vạn Côn cười muốn ngoác mồm vì ý nghĩ của mình.

Đèn bật sáng.

Cái mặt cười ngu ngu của Vạn Côn còn chưa kịp thu lại.

Hà Lệ Chân không nói gì, cô chống nửa người, một tay vẫn còn đặt ở nút bật đèn đầu giường.

Vạn Côn cảm thấy một giòng nước lạnh lẽo chảy dài từ trên đầu xuống, ngay cả răng cũng muốn tê.

Trông Hà Lệ Chân có vẻ như không phải mới tỉnh giấc, hơn nữa còn có vẻ như chưa hề ngủ. Tại sao cô không ngủ? Câu hỏi này đột nhiên xẹt ngang qua đầu Vạn Côn, cậu thấy rằng càng tê dại.

"Anh làm gì đó?" Hà Lệ Chân bình tĩnh hỏi.

Hà Lệ Chân vừa lên tiếng xong, bầu không khí không đến nỗi quá căng thẳng đối với Vạn Côn nữa. Cậu há miệng, Hà Lệ Chân kiên nhẫn đợi.

"Anh mộng du." Vạn Côn từng nói láo đẽm không xuể, nhưng câu này vừa nói xong, hiếm hoi lắm mới thấy lưng mình nóng như phải bỏng.

Hà Lệ Chân nín thình một hồi, nói, "Anh, thật là cái gì cũng nói được ha."

Vạn Côn không đáp, tròn mắt đảo xuống, lúc thì nhìn giường, lúc thì nhìn cô.

"Vậy anh mộng du xong rồi, có thể quay về chỗ được chưa."

Vạn Côn vẫn không nói gì, cũng không nhìn Hà Lệ Chân, làm bầm ừ một tiếng, tay thì vẫn luôn bám chặt lấy thành giường. Ánh mắt của Hà Lệ Chân rơi xuống trên bàn tay đỏ của cậu, hỏi: "Sao vẫn còn để ở đó?"

Vạn Côn: "Dính rồi."

Cuối cùng Vạn Côn mới ngược đầu, nụ cười nham nhở kia đã quay trở lại, cậu nhìn thẳng vào mặt Hà Lệ Chân như thế, trái lại Hà Lệ Chân thành người nhìn lảng đi.

"Mau về chỗ đi." Hà Lệ Chân khẽ nói.

"Không."

Vạn Côn chậm rãi đứng thẳng lưng, như một ngọn núi cao đội đất trời lên, che khuất toàn bộ ánh sáng của ngọn đèn đầu giường.

Cậu phủ người xuống, Hà Lệ Chân không có nơi để trốn tránh.

Hơi thở từ mũi cậu phả ra cổ của cô, Hà Lệ Chân không khỏi rụt cổ lại. Nếu như trước đây, thì cô tuyệt đối sẽ không sao trốn thoát, nhưng hiện giờ Vạn Côn hơi đuối, thêm cánh tay kia bị hạn chế, Hà Lệ Chân thoát được ra sau, định nhảy xuống khỏi giường.

Vạn Côn không thể để cô chạy thoát như thế được, cậu quỳ lên giường, bắt chấp tư thế ra cái dạng gì, vươn tay trái ra, vót chụp cho bằng được một tay của Hà Lệ Chân ở phút chót, lôi trở về.

Hà Lệ Chân bị kéo về giường.

"Vạn Côn!" Cô cũng không dám la to, không biết là hiệu quả cách âm của căn nhà này ra sao, thím Trương nhà bên cạnh bị mất ngủ kinh niên, ngày nào cũng quá nửa đêm mới ngủ được.

Vạn Côn mặc kệ, đề lên Hà Lệ Chân.

"Em đừng giãy lung tung, tay của anh đang còn bị gãy đấy."

Lần này thì Hà Lệ Chân không trúng chỗ nhức kè, thậm chí cô còn mạnh tay với cánh tay trái bó bột của cậu.

"Gãy thì tốt, sao hai cánh tay của anh không gãy luôn cho rồi."

Vạn Côn phì cười, vừa cười liền phả ra hơi nóng, Hà Lệ Chân mới nói xong chưa kịp ngậm miệng, làn hơi nóng kia bay thẳng vào miệng cô, đốt đến nỗi cô đỏ hết mặt.

"Được thôi, cho em cánh tay đấy, em muốn đánh cho gãy anh cũng sẽ không hé răng nói nửa lời." Vạn Côn vừa nói vừa cúi đầu hôn lên cổ của Hà Lệ Chân, "Chỗ nào cũng cho em hết..."

Hà Lệ Chân đang mặc đồ ngủ, hở cánh tay và cổ, cô có thể cảm giác được mồ hôi trên cánh tay của Vạn Côn, lúc cô tưởng tượng cả người cậu đều có một lớp mồ hôi lấm tẩm như thế này bao phủ, rồi cứ thế dán lên người cô, Hà Lệ Chân thấy mình đầu óc mình không còn suy nghĩ nổi nữa.

Cánh tay trái của cậu gập lại bên tai của Hà Lệ Chân, không ngừng hôn cổ của cô. Hà Lệ Chân đẩy mạnh cậu một cái, Vạn Côn hơi chống người lên một chút xiu, giọng nói lạc đi.

"...Đuổi anh à?"

Giọng Hà Lệ Chân mang sự run rẩy, "Không phải là không được... nhưng mà anh, anh đừng doạ người như thế..."

Vạn Côn cúi đầu, dán mặt lên mặt cô, "Tắt đèn đi em."

Bóng tối lại bao trùm.

Hà Lệ Chân cảm nhận được bàn tay của Vạn Côn vén áo ngủ của cô lên.

Bóng tối khiến cho hết thấy cảm quan đều nhạy bén hơn, Hà Lệ Chân có thể cảm nhận được cơ thể của cậu, do đang đổ mồ hôi, hơi dính dính, từng chút từng chút một, dán lên người cô, rồi lại tách ra. Cô thậm chí có thể cảm giác được những sợi lông ở phần bụng cậu, nhẹ nhàng đâm đâm vào phía dưới bụng của cô. Cậu không ngừng hôn bên tai cô, ra sức hít hà, tựa như muốn ghi lại hết thấy mọi hương vị.

Chân của cậu giẫm lên hai bên thành giường, cậu bắt đầu căng cứng.

Cơ thể của Hà Lệ Chân run rẩy.

Vạn Côn giơ một ngón tay, gạt mớ tóc dài trên trán của cô ra, miệng gần như dán vào miệng cô, hỏi: "Sao em sợ đến thế?"

Hà Lệ Chân run quá, không nói ra được thành tiếng.

Vạn Côn buồn cười, "Làm gì mà như là mới lần đầu thế?"

Hà Lệ Chân quay đầu đi, mặt đỏ như tôm luộc.

Nụ cười của Vạn Côn nhạt dần, cậu chậm chạp ghé sát Hà Lệ Chân.

"Thật sự là lần đầu sao?"

Hà Lệ Chân không nói gì.

Ngón tay cái của Vạn Côn khẽ đẩy mặt của Hà Lệ Chân, khiến cô từ từ quay mặt qua nhìn thẳng vào mắt cậu.

Cậu khẽ hỏi: "Cô giáo, em là trinh nữ?"

Rốt cuộc Hà Lệ Chân chịu hết thấu, nghẹn đỏ bừng mặt, táng cho Vạn Côn một cú vào đầu, "Không được hả!"

Vạn Côn bất động rất lâu. Hà Lệ Chân tưởng cậu bị cô táng cho một phát ngu luôn rồi, lại đẩy đẩy cậu.

"Vạn Côn?"

Cậu bất chợt sụp xuống, nằm sõng soài trên người Hà Lệ Chân, đầu cúi gằm, vùi trước ngực cô. Sóng mũi của cậu cao, đâm khiến cho Hà Lệ Chân thấy rất nhột.

"Vạn Côn, anh làm gì thế?" Cô đặt tay lên đầu cậu, lay lay.

Cô cảm nhận được Vạn Côn đã mềm xiu đi, bản thân cô hơi ngơ ngác khó hiểu.

"Này, Vạn Côn?"

Vạn Côn thở dài một hơi, lật qua một bên, nghiêng người ôm lấy Hà Lệ Chân, nói: "Ngủ đi."

Lần này Hà Lệ Chân ngớ luôn ra.

"Tại" Tại sao không làm nữa? Cậu này cô khó lòng nói ra được.

Vạn Côn hiểu ý của cô, nhắm mắt lại, tựa như là đang buồn ngủ lắm rồi, nói: "Bây giờ vẫn chưa phải lúc."

"Cái gì gọi là chưa phải lúc?"

Vạn Côn đặt một nụ hôn lên cổ của Hà Lệ Chân, đáp: "Em quý giá lắm."

"Vạn Côn, anh nói cho rõ ràng đi, trinh..." Hà Lệ Chân phải tự cổ vũ mọi hòi, rồi mới thì thầm nói, "Trinh nữ thì sao anh? Anh không muốn"

"Không sao hết, không phải vấn đề của em." Vạn Côn ngắt lời cô, ôm chặt lấy cô, chặt thật chặt, "Là ông đây kém cỏi." Cậu vừa nói vừa ngóc đầu dậy, nhìn mặt cô trong bóng tối, thân dưới huých huých lên kiêu nửa đùa, "Hay là em đang nóng lòng đến vậy rồi?"

Hà Lệ Chân kéo chần phủ đến đỉnh đầu, "Kệ xác anh..."

Vạn Côn ôm cô, nằm xuống lại.

Một lúc sau, Hà Lệ Chân nhớ ra chuyện, "Tay anh không sao chứ, anh như thế này là đề ngày lên nó, chúng ta đổi vị trí đi."

"Được thôi." Vạn Côn nói rồi vắt chân qua, tay cũng vòng qua ôm Hà Lệ Chân vào lòng cậu, sau đó trở mình, thế là Hà Lệ Chân đáp qua bên kia.

"Anh" Hà Lệ Chân nằm ngay ngắn lại, đập vào cánh tay của Vạn Côn một cái, "Anh chả bao giờ đứng đắn được cả."

"Được mà." Phen này cánh tay cử động được của Vạn Côn ở dưới, cậu đưa tay ra, Hà Lệ Chân ngóc đầu lên theo phản xạ, cậu duỗi thẳng tay, Hà Lệ Chân lại đặt đầu xuống.

Cánh tay của cậu cứng tráng mạnh khoẻ, hâm hấp nhiệt của cơ thể, chờ cho Hà Lệ Chân gối xuống xong, Vạn Côn gập khuỷu tay, để cho cô và cậu càng dính sát vào nhau hơn.

Hà Lệ Chân thấy cả một thế giới tựa như trở nên yên ổn.

Vạn Côn nói ở trên đỉnh đầu cô: "Trong nhà có đàn ông thì khác hẳn, đúng không."

Điều này Hà Lệ Chân vốn chả buồn nghĩ đến, cô ngọ nguậy đầu, nằm cho ổn hơn một chút, rồi bảo, "Lo ngủ đi."

Chương 47

Hà Lệ Chân được Vạn Côn ôm từ phía sau lưng, mãi lâu còn chưa ngủ.

Đêm của họ rất yên tĩnh.

Hà Lệ Chân thì thầm chuyện trò với cậu.

"Anh thế này, chắc mai đâu tham gia đại hội thể thao được hả."

Vạn Côn cũng nói rất khẽ, "Là thế nào?"

Hà Lệ Chân hơi xoay người trong lòng cậu, Vạn Côn nhấc tay lên một chút, bàn tay to lớn nắm bàn tay của Hà Lệ Chân, cô nằm ngửa, vuốt vuốt tay của Vạn Côn, nơi ấy toàn vết chai.

"Thì thế này này, cánh tay gãy mất rồi, làm sao mà chạy nữa."

Vạn Côn nhắm mắt, để mặc cho cô nghịch tay mình, chẳng lo lắng gì: "Gãy thì gãy thôi, ông đây vẫn cứ chạy, em có tin không?"

"Anh không tự hành xác thì sẽ chết đúng không."

Vạn Côn cười một tiếng trong bóng tối, quay qua hôn Hà Lệ Chân một cái, "Không chết nổi, nhưng nếu em không vui thì anh có thể chết."

Hà Lệ Chân được cậu đỡ đến mềm nhè, "Nói bậy..."

"Không." Vạn Côn đáp, "Đã nói sẽ tham gia đại hội thể thao cho em xem, anh nhất định phải chạy lấy giải nhất về cho em."

"Anh đừng quá nghiêm túc với những trò vô dụng đó, sáng mai đi tìm thầy Hồ, nói cho thầy ấy nghe tình hình của anh, cho thầy ấy biết anh không thể tham gia phần thi chạy còn lại."

Vạn Côn nghe đến việc phải tìm Hồ Phi, lập tức mất hứng. "Tìm cha đó làm gì."

"Nhớ lời em nói không, đi tìm thầy ấy nói chuyện cho đảng hoàng. Nếu thầy ấy..." Hà Lệ Chân nghĩ một chút, nói tiếp: "Nếu thầy ấy hỏi làm gì nên nổi, anh cứ nói thật."

Vạn Côn: "Nói là anh bị đánh à?" Cậu làm bằm, "Nếu vậy không bằng để anh chết đi."

Buổi đêm yên tĩnh như thế này, âm thanh có nhỏ hơn đi nữa vẫn có thể nghe thấy được.

"Vạn Côn?"

"Được được được." Vạn Côn không vui, "Anh nói thật với chả."

Hà Lệ Chân biết 9/10 là cậu chỉ đang dỗ cô, nhưng điều cần nói cô vẫn phải nói. Nhận thấy người bên cạnh hơi bất mãn, Hà Lệ Chân tình cờ thả câu: "Mai anh xin nghỉ xong, em đi chơi với anh."

Vạn Côn phẫn chấn hẳn lên, "Đi chơi? Hai mình?"

"Ừ."

"Đi đâu?"

Hà Lệ Chân thoáng ngừng, "Vẫn chưa nghĩ ra, tùy tiện đi thôi." Cô quay qua, cười cười, "Anh muốn đi đâu?"

Vạn Côn đáp: "Đâu cũng được."

"Mai không phải đi làm sao?"

"Ừ." Vạn Côn ngo ngoáy cánh tay bị bó bột của mình, nói: "Độc công cho nghỉ vài ngày, vừa khéo vào dịp quốc khánh."

Hà Lệ Chân nói: "Vậy thì nghỉ ngơi bồi bổ đàng hoàng cho vết thương mau lành một chút. Mai anh nói xong với thầy Hồ rồi, buổi chiều chúng ta ra ngoài đi vòng vòng."

"Được."

Giữa hai người bọn họ, Vạn Côn là người đầu tiên ngủ.

Trước khi cậu ngủ, hai người vẫn chuyện trò đủ điều, nói lung tung, không chủ đề, không có nội hàm, không có gì cả, gì cũng nói được.

Nói đến sau chót, Hà Lệ Chân phát hiện giọng của Vạn Côn mỗi lúc một nhỏ đi, mỗi lúc một lú nhú, nhưng vẫn không ngừng cố gắng, câu nào cũng trả lời cô. Cô thử "À" một tiếng, Vạn Côn đáp: "Kêu nó dậy..." Hà Lệ Chân lặng lẽ cười vì câu trả lời lộn xộn của cậu. Im một chút, chưa đến 1 phút sau Vạn Côn đã ngủ say. Hà Lệ Chân nhìn sườn mặt của cậu trong bóng tối, muốn vuốt một chút, cuối cùng vẫn sợ làm cậu giật mình, không nhấc tay.

Rất nhanh sau đó, Hà Lệ Chân cũng ngủ.

Cô ngủ 4 tiếng đồng hồ đã mở mắt dậy. Bên ngoài tờ mờ sáng, vẫn chưa tới bảy giờ.

Hà Lệ Chân giụi giụi mắt, Vạn Côn bên cạnh đang ngáy khe khẽ, miệng hé mở, ngủ ngon lành.

Hà Lệ Chân rón rén leo ra khỏi giường, nhón chân đi lấy quần áo, vào trong buồng tắm.

Đến khi cô đã sửa soạn xong xuôi, Vạn Côn cũng thức dậy, chỉ là đang ngái ngủ không mở nổi mắt, dựa lưng vào đầu giường.

Vạn Lệ Chân đến gần, nói: "Anh có thể ngủ thêm một chút nữa."

Vạn Côn chậm chạp móc đi động trong quần để bên cạnh ra nhìn.

"Sắp 7 giờ rồi à..." Cậu vừa lên tiếng, giọng khản đặc. Hà Lệ Chân nghe xong cau mày, đi vào bếp, vừa đi vừa nói, "Em làm cho anh chút đồ uống."

Vạn Côn nhắm mắt nằm thêm vài phút nữa, sắp thiu thiu ngủ lại thì Hà Lệ Chân vào, nói: "Dậy đi anh, bây giờ sắp đến giờ rồi."

Vạn Côn giật mình tỉnh dậy, tung chăn. Phía dưới cậu chỉ mặc 1 chiếc quần lót, cặp chân dài lực lưỡng sắp đụng cuối giường. Kích cỡ của chiếc quần lót màu xám khá vừa vặn, ở giữa nhô lên một cục, vô cùng mời gọi người ta chú ý.

Hà Lệ Chân vừa trông thấy, chiếc bát trong tay suýt nữa không cầm vững.

"Anh... anh mặc đồ vào đã."

Trong bóng đêm mơ hồ, giác quan 5 thì mất hết 4, còn lại mỗi xúc cảm lay động lòng người nhất, thì chỉ chăm chăm muốn nó. Hiện giờ mặt trời đã

lên, những cảm xúc mê loạn qua đi, Hà Lệ Chân phải đối mặt với cảnh tượng sắc hương sống động này, hơi không chịu nổi.

"Mau mặc đồ vào."

Vạn Côn không chút ngưng ngừng, leo xuống giường, đi chân trần đứng dưới đất ngập một cái, vươn vai duỗi chân, Hà Lệ Chân biết cậu là loại người càng nói càng lì, để cậu luôn, quay vào bếp tiếp tục làm việc.

Vạn Côn uốn éo, phát hiện Hà Lệ Chân vốn chẳng nhìn mình, mắt hứng, đi vào buồng vệ sinh.

Đến khi cậu ra khỏi buồng vệ sinh, Hà Lệ Chân phát hiện cậu chỉ mặc quần, một chiếc quần jean hơi cũ, trễ quanh vùng eo thon.

Hà Lệ Chân lấy nước trong ấm rót ra ly cho Vạn Côn, đem đến cho cậu, nói: "Có cách nào mặc hết đồ vào không."

Vạn Côn đón lấy ly, đáp: "Không mặc, mặc vào em lấy gì nhìn."

Hà Lệ Chân hít sâu một hơi, nói: "Anh có cách nào bớt ấu trĩ kiểu này được không."

"Anh ấu trĩ chỗ nào."

"Anh nói xem anh ấu trĩ chỗ nào."

Vạn Côn ngắc ngứ vài tiếng, đổi đề tài, nói: "Nước này nước gì thế, đen thùi lùì, muốn đầu độc chết anh à."

Hà Lệ Chân xoay người dọn dẹp bếp, đáp: "Nước đậu đỏ bo bo, tốt cho cô họng lắm đấy."

Vạn Côn ngử ngử, vừa khéo Hà Lệ Chân ngoái đầu trông thấy, "Anh là chó à, còn ngử nữa."

Vạn Côn cười nhả nhổ với cô, ngửa cổ uống sạch một hơi.

"Không tồi." Vạn Côn uống xong chép chép miệng, "Còn ngon ngọt."

"Bỏ thêm đường phèn mà."

Vạn Côn cảm khái vạn phần: "Phụ nữ thật chu đáo."

Hà Lệ Chân thu dọn đồ xong, thay áo khoác, nói: "Nên đi rồi, nếu anh định ở trần như thế gặp Hồ Phi thì đi thôi."

Vạn Côn vào buồng trong, vừa đi vừa pha trò: "Anh là ở trần để gặp em."

Hà Lệ Chân không nhịn được muốn nói vài câu, nhưng lại cảm thấy hậu quả nhất định sẽ lại là bị cậu trả miếng gấp bội, nên nhịn xuống. Vạn Côn mặc đồ xong đi ra, Hà Lệ Chân nhìn cánh tay bị treo của cậu, nói: "Tay đã khá hơn chưa, còn đau không."

Hai người đến trước cửa, Hà Lệ Chân mở cửa, Vạn Côn bước ra trước, Hà Lệ Chân ra sau, khoá cửa, Vạn Côn nói: "Không có cảm giác, bị bó bột mà."

Hà Lệ Chân cười cười, vừa quay qua, gặp ngay thím Trương kể bên đang ở chỗ máy nước ngoài sân rửa rau.

Ánh mắt giao nhau, thím Trương chưa kịp thu lại nét mặt, nụ cười của Hà Lệ Chân cứng trên môi, rút chìa khoá ra chậm một nhịp. Vạn Côn hoàn toàn không để ý thấy gì, vẫn tiếp tục đùa với cô: "Cho dù không bó bột, em nằm gối lên anh nguyên đêm, anh cũng không cảm giác được nữa."

Thím Trương dòi ánh mắt, Hà Lệ Chân cất chìa khoá vào trong túi xách, nói với Vạn Côn: "Chúng ta đi thôi."

"Ừ."

Dọc đường Vạn Côn không ngừng bàn với Hà Lệ Chân xem chút nữa đi đâu, thấy Hà Lệ Chân hơi mất tập trung, liền hỏi: "Sao thế?"

"Hà?"

Vạn Côn hỏi: "Ngủ chưa tỉnh à, có phải đêm quá ngủ chưa đủ không."

"À, không phải." Hà Lệ Chân đáp, "Em vốn ngủ không nhiều." Cô nhìn Vạn Côn, hỏi: "Anh muốn đi đâu? Anh muốn đi đâu thì mình đi đó."

Vạn Côn cười nói: "Mấy hôm nay em mệt như vậy, nghe em đi."

"Được thôi." Hà Lệ Chân không có vấn đề, "Vậy thì tới công viên La Khê nhé, còn chưa ghé bao giờ."

"Được."

Đại hội thể thao đã được tiến hành đến ngày thứ hai, mọi người có vẻ hơi uể oải. Hồ Phi nhận được tin Vạn Côn không thể tham gia thi đấu, lại mặt mũi hầm hầm.

"Em lại đi làm cái trò gì rồi! Chỉ mới qua một đêm thôi, cánh tay của em làm trò gì mà ra thế kia!?"

Vạn Côn quên sạch những lời đã hứa với Hà Lệ Chân đêm qua, chuyện bị người ta đánh không sao nói ra khỏi miệng, "Bị đụng xe."

"Cái gì?!"

"Tôi hôm qua bị đụng xe."

"..."

Đương nhiên Hồ Phi không tin, nhưng bộ dạng Vạn Côn như thế này, anh ta không tin cũng chẳng được gì. Vạn Côn nói: "Xin lỗi, chạy không được nữa."

Hồ Phi nói: "Khó khăn lắm mới yên được vài ngày, bố em cũng mới gọi điện tới đây, tôi nói cho em biết, em đừng gây chuyện nữa."

"Biết rồi."

Hồ Phi nhìn chăm chăm mặt Vạn Côn một lúc, sau đó quay trở về chỗ ngồi của lớp.

Vạn Côn gọi với theo sao lưng anh ta: "Vây trưa nay em xin nghỉ đây."

Hồ Phi không trả lời cậu, Vạn Côn liền coi như anh ta đã nghe thấy, vừa lấy di động ra nhắn tin cho Hà Lệ Chân vừa đi ra ngoài.

Hà Lệ Chân vốn chưa vào trong trường, đang đứng trước cổng một lúc, Vạn Côn đi ra, cậu nháy mắt với cô một cái, ý là trước cổng trường quá nhiều người, bảo cô đi trước. Hà Lệ Chân hiểu ý, xoay người đi ra ngoài, Vạn Côn theo sau cô.

Đi một chặp, di động của Hà Lệ Chân rung lên, cô nhìn xuống, Vạn Côn gửi tin nhắn tới Đi chậm thế, anh sắp ngủ gục tới nơi rồi. Hà Lệ Chân rảo nhanh bước chân, đến chỗ trạm xe buýt, đợi một lúc thì xe tới, hai người kẻ trước người sau lên xe, trên xe không có chỗ ngồi, Vạn Côn đến sau lưng cô, như có như không dán người vào cô.

Công viên La Khê trước đây một phần là công viên vui chơi, có điều từ mấy năm trước đã đổi thành chế độ miễn phí, được ngăn bởi một cánh cổng lớn, bên ngoài ghi bốn chữ Công Viên La Khê. Hôm nay sáng ngày thường, trong công viên toàn ông già bà già, không nữa thì là các bà mẹ dắt theo trẻ con.

Hà Lệ Chân tiến vào trong rừng trúc liền cảm thấy bước chân sau lưng đã đến gần, cô chưa kịp lên tiếng, Vạn Côn đã vươn tay từ sau lưng ôm lấy cô.

"Anh làm gì thế..."

"Ôm em nè."

Bên cạnh họ là một bụi cây um tùm, ở bên trong nữa là một bụi hồng. Tuy đã giữa thu, mà vẫn còn nở hoa, những đoá hoa màu vàng nhạt, sương đêm làm cánh hoa hơi ướt, nhưng vẫn yêu kiều. Không khí nơi đây rất tốt, ngoài kia là một thảm cỏ xanh, nắng đang chiếu, không ít phụ huynh dắt trẻ con ra sân cỏ. Hà Lệ Chân nói: "Đi qua kia, cho anh sưởi nắng."

"Sưởi nắng làm quái gì."

"Bỏ xương."

Vạn Côn ôm Hà Lệ Chân bằng một tay, đi dưới ánh nắng. Phía trong công viên La Khê có một đầm nước nhân tạo, nuôi không ít cá chép. Hà Lệ Chân và Vạn Côn đến bên chiếc cầu con con, hai bên có ghé đá thấp, họ ngồi xuống đó.

Vạn Côn lim dim muốn ngủ trên ghé, Hà Lệ Chân nói: "Anh coi chừng rớt xuống làm mồi cho cá kìa."

"Anh mà rót xuống thì cá thành mồi chứ mồi cá gì."

Hà Lệ Chân hỏi: "Có khát không?"

Vạn Côn ngồi dậy, "Em khát hả? Muốn uống gì, anh đi mua cho em."

"Anh cứ nghỉ ngơi đi." Hà Lệ Chân ấn cậu xuống ghé lại, "Em đi mua, nước suối được không."

Vạn Côn nắm lấy tay cô, vừa nắn vừa bóp, "Em nói sao cũng được."

Hà Lệ Chân rời đi, cô nhớ ở ngoài cổng có một cái tiệm nhỏ, thế nào cũng bán nước. Hà Lệ Chân mua hai chai nước suối, rồi quay trở vào trong công viên.

Cách đàm nước, cô trông thấy Vạn Côn đang nằm dài trên ghế đá, cánh tay không bị thương gác lên mặt, giống như đang nghỉ ngơi.

Bình thường mà mệt như thế này, hẳn có thời gian, cậu sẽ không làm gì cả, chỉ nghỉ ngơi, nạp lại năng lượng.

Trừ phi ở bên cô.

Hà Lệ Chân nghĩ đến đêm qua, Vạn Côn đã buồn ngủ ra sao, mà vẫn rảnh nói chuyện với cô, giống như không muốn để phí một giây, lòng vừa mềm vừa ngọt ngào.

"Cô Hà?"

Bước chân của Hà Lệ Chân dừng lại, bàn tay đang cầm chai nước không khỏi tự giác siết chặt một cái.

Cô ngoái đầu, trông thấy Lý Thường Gia mặc một bộ đồ giản dị, bên cạnh anh ta là một người đàn ông trung niên đeo kính, có vẻ như hai người đang đi dạo.

"Ô đúng là cô rồi." Lý Thường Gia chạy tới, "Nào, thầy Lưu, để tôi giới thiệu với anh một chút, vị này là Hà Lệ Chân, giáo viên ngữ văn của Lục Trung, Hà Lệ Chân, vị này là Lưu Hoa Đào, là đồng nghiệp của tôi."

Hai tay của Hà Lệ Chân đều đang cầm nước, hơi lúng túng.

"Chào, chào thầy."

"Chào cô, cô giáo Hà." Lưu Hoa Đào bước tới chào hỏi Hà Lệ Chân, "Tôi thường hay nghe Lý Thường Gia nhắc đến cô đấy."

"Anh đừng nói bậy." Lý Thường Gia vội vàng chối, "Đừng nghe anh ta nói lung tung nghe cô Hà."

"Đúng rồi." Lý Thường Gia mới nhớ ra, hỏi: "Hôm nay không phải đang đại hội thể thao à, sao cô lại ở đây?"

Hà Lệ Chân nhìn anh ta, đáp: "Thế thì sao anh lại ở đây chứ."

"Đại hội thể thao của chúng tôi sớm hơn của các cô một ngày, đã kết thúc hôm qua rồi, hôm nay là kỳ nghỉ mà, tôi và thầy Lưu đang đi dạo ở đây."

"Ồ."

"Cô Hà đi một mình ạ?"

Hà Lệ Chân há miệng, trẻ con quanh đó chạy ngang, nói cười riu rít.

Ánh mắt của cô dõi theo đứa trẻ lướt ngang, đuôi mắt thấy bóng dáng của Vạn Côn, cậu đã ngồi dậy, lúc này có vẻ như vừa chợp mắt ngủ, hiện giờ hơi mơ màng, tìm không ra Hà Lệ Chân, ngó trái ngó phải. Hà Lệ Chân đứng ở chỗ không dễ tìm thấy được, cậu tìm không ra, liền ngoan ngoãn ngồi yên ở ghế đợi.

Hà Lệ Chân cúi đầu, lí nhí đáp: "Tôi cũng tới đây đi dạo."

Chương 48

"**R**a là thế."

Hà Lệ Chân không dám nhìn vào mắt của Lý Thường Gia, Lưu Hoa Đào đứng kế bên nói: "Vậy nếu cô Hà cũng đi một mình, chi bằng chúng ta tản bộ chung với nhau đi."

Lúc này Lý Thường Gia mới nhớ ra việc giới thiệu, nói: "À đúng rồi cô Hà, thầy Lưu ở trường dạy thêm của chúng ta thì coi như là ở, hiệu phó đi, cũng là một trong những người hùn vốn, bữa ăn hôm bữa thầy ấy có công việc, không đi được."

"À... ồ, vâng."

Lý Thường Gia và Lưu Hoa Đào dắt Hà Lệ Chân đi chậm rì, vừa đi vừa trò chuyện.

"Lớp dạy thêm, sau ngày lễ sẽ sắp bắt đầu khai giảng, quay đi quay lại nhanh thật." Lưu Hoa Đào nói.

"Nào phải." Lý Thường Gia than, "Lúc chúng ta bắt tay chuẩn bị, thì mới là đầu năm, quay qua quay lại, hơn nửa năm đã trôi qua rồi."

Suốt dọc đường, Hà Lệ Chân đi theo bọn họ, cảm thấy tai mình lùng bùng, kêu ong ong bên trong. Cô vẫn luôn cúi đầu, nhìn đá vụn dưới đất. Đến khi Lý Thường Gia đưa cô lên chiếc cầu con con, cô mới ngẩng đầu lên lại.

Vạn Côn vẫn còn ở đó, ngay chỗ đầu cầu là vừa khéo nhìn thấy một bên người của cậu. Vạn Côn ngáp một cái, vừa quay qua liền trông thấy bọn họ.

Cô có thể nhận ra, rõ ràng cú ngáp của Vạn Côn khựng lại.

Lưu Hoa Đào hoàn toàn không quen biết Vạn Côn, nhưng Lý Thường Gia biết mặt, mà hiện giờ, rõ ràng anh ta cũng đã trông thấy cậu. Tuy nhiên điều khá ngạc nhiên là, anh ta không hề dừng bước, mà đưa Hà Lệ Chân thẳng một mạch lướt ngang qua trước mặt Vạn Côn, tiếp tục nói chuyện, như Vạn Côn không hề tồn tại.

Hà Lệ Chân cảm thấy xung quanh vô cùng yên ắng, lúc cô đi ngang qua Vạn Côn, ngay cả nhìn cô cũng không dám nhìn. Đợi đến lúc cô qua chiếc cầu nhỏ đó xong, ra khỏi khu rừng nhỏ, đến khu vườn hoa nho nhỏ nằm giữa công viên, chợt bừng tỉnh, rồi mới phát hiện, cánh tay mình đã bị Lý Thường Gia nắm lấy.

Hà Lệ Chân không phải dùng nhiều sức, rút được tay mình ra khỏi tay của Lý Thường Gia.

Lý Thường Gia không có vẻ gì khác lạ, Hà Lệ Chân lấy tay ra rồi, anh ta còn trông như hơi ngượng.

"À..." Lý Thường Gia cọ cọ đầu ngón tay, nói: "Hôm nay cô Hà còn quay về chỗ đại hội thể thao nữa không?"

Hà Lệ Chân đáp: "Không ạ, chốc nữa " Cô ngẩng đầu, liếc nhanh Lý Thường Gia một cái, rồi lại rũ mắt, nói khẽ, "Chốc nữa tôi sẽ về nhà luôn."

"Thế, thế cô về nhà có chuyện gì không?" Lý Thường Gia hỏi.

Hà Lệ Chân ngẩng đầu nhìn anh ta, Lý Thường Gia vội nói, "Không phải, ý tôi là, nếu như cô không bận, vừa khéo thầy Lưu cũng đang rảnh rồi, hay là chúng ta cùng ăn một bữa cơm, nói chuyện một chút, dù sao ngày mai cũng nghỉ lễ quốc khánh, mọi người ăn mừng nghỉ lễ sớm một hôm, thế nào?"

Đề nghị của Lý Thường Gia theo lý theo tình đều không tồi, nhưng Hà Lệ Chân không có một chút hứng thú nào.

"Thôi khỏi đi ạ," Cô đáp, "Tí nữa tôi còn có việc, các thầy ăn cứ ăn đi."

"Ra vậy sao." Đề nghị của Lý Thường Gia bị Hà Lệ Chân từ chối liên miêng, hơi không cảm cự nổi nữa. Lưu Hoa Đào đứng xem này giờ chợt lên tiếng: "Chốc nữa cô giáo Hà về nhà có chuyện gì thế?"

Hà Lệ Chân đưa mắt ngó anh ta, "Sao cơ?"

"Nếu không bận lắm có thể ăn thức ăn nhanh đi, tôi cũng rất muốn làm quen với cô Hà một chút, tên Lý Thường Gia này ngày nào cũng nhớ nhưng cô, tôi vẫn luôn rất muốn gặp mặt cô."

Lý Thường Gia cúi đầu một cái, gọng kính đã lỏng, vừa cúi thì rớt luôn kính ra, anh ta vội vã chụp lấy, rồi lại ngẩng đầu nói: "Cô Hà đừng nghe thầy ấy nói bậy, thầy ấy luôn thích vẽ lời thoại."

"Sao lại là tôi vẽ chứ? Chính cậu nói, có phải là đã từng nhắc trong văn phòng không?" Lưu Hoa Đào chỉ chỉ tay vào Lý Thường Gia, "Bản thân cậu nói gì còn không nhớ rõ, hay là nhớ rồi mà không muốn nhắc tới?"

Lý Thường Gia lén nhìn Hà Lệ Chân một cái, phát hiện cô hoàn toàn không để ý, liền kéo Lưu Hoa Đào, hơi mở miệng làm khẩu hình, "Đừng làm quá nữa "

Lưu Hoa Đào lườm anh ta, không nói gì thêm.

Mặc cho hai người bọn họ kể tung người hứng, kể cả chút trao đổi sau đó, Hà Lệ Chân vẫn không nhìn thấy.

Cô cũng không nghĩ đến Vạn Côn.

Cô cảm thấy đầu óc của mình hiện giờ đặc quánh, nghĩ đến hết thảy mọi thứ, mà đồng thời cũng không sao nghĩ ra được cái gì.

Nói sao Hà Lệ Chân cũng không chịu đi, Lý Thường Gia hết cách, cuối cùng nói: "Vậy tôi sẽ liên lạc với cô sau."

Hà Lệ Chân gật đầu, hoàn toàn không biết mình đang nói gì.

"Dạ... được ạ."

Lý Thường Gia và Lưu Hoa Đào đi rồi, Hà Lệ Chân cứ đứng bất động bên khóm hoa.

"Còn đứng làm cái gì nữa..."

Hà Lệ Chân giật mình vụt ngoái đầu, Vạn Côn bước ra từ mảnh rừng, đến bên cô, "Ngốc luôn rồi?"

Tim Hà Lệ Chân đập thình thịch, Vạn Côn đến vươn tay trái ra, rút mất chai nước trong tay của cô. Hà Lệ Chân mới kịp nhớ ra mình đi mua nước, hai chai nước đều bị cô bóp rỏ nước ướt.

"Anh có mỗi một tay, vặn không được."

Hà Lệ Chân lại lấy chai nước về, vặn nắp, đưa tới. Vạn Côn đón lấy nước, cũng không uống, cậu nhìn Hà Lệ Chân, hỏi: "Sao rồi, sợ đến vậy à?"

Hà Lệ Chân nhìn vào mắt cậu, đáp: "Không có."

Vạn Côn cười cười, hỏi: "Vậy, về nhà?"

Hà Lệ Chân đáp: "Ở đây thêm một chốc nữa đi."

"Em không có hứng thì đừng ở đây nữa."

"..." Hà Lệ Chân không trả lời.

"Chẳng phải là không thấy gì đó sao, lúc đi ngang qua, ngay cả ngẩng đầu anh cũng không ngẩng, làm như không nhận ra bọn em, hơn nữa anh biết gã đó thì cũng chưa chắc gã biết mặt anh." Vạn Côn nói, "Hôm đó chỉ chạm mặt nhau có 1 phút, chẳng nhớ ra anh là ai đâu."

Hà Lệ Chân tự mở chai nước còn lại, ngửa cổ uống một ngụm, buông xuống, nói: "Đi thôi, tiếp tục đi dạo."

"Tiếp tục đi dạo?"

"Uông công tới đây." Hà Lệ Chân nhìn cậu, "Mới có vài phút đồng hồ đã đi về, tiếp tục đi dạo thôi."

"Thế lỡ may"

"Đi thôi." Hà Lệ Chân cất bước trước, đi được vài bước, ngoái đầu: "Anh không muốn đi dạo nữa?"

Vạn Côn đáp: "Anh nghe theo em."

Hai người lại đi trên lối nhỏ trong công viên, nhưng tâm trạng dĩ nhiên không như lúc ban nãy.

Vạn Côn nói vài câu, thấy Hà Lệ Chân hoàn toàn không trả lời, liền yên lặng bước theo. Hà Lệ Chân ở bên này thì đang còn nghĩ chuyện khác trong lòng.

Cô ngó qua, thấy Vạn Côn đang hơi cúi đầu nhìn con đường dưới chân, chiếc cằm của cậu góc cạnh, do hai hôm nay không nghỉ ngơi đằng hoàng, dưới cằm đã mọc râu lún phún, vết bầm ở hàm phía bên phải trông đặc biệt rõ rệt.

Hà Lệ Chân dừng bước, Vạn Côn nhanh chóng nhận ra, cũng dừng bước.

Cậu nhướn mày nhìn Hà Lệ Chân, "Sao thế?"

Hà Lệ Chân hỏi: "Còn đau không anh?"

"Chỗ nào?" Vạn Côn lần theo ánh mắt của Hà Lệ Chân, hiểu ra ý của cô, "Chỗ quai hàm hả, không sao, không đau, hôm qua đã không đau rồi."

"Lúc nãy..." Hà Lệ Chân thoáng ngừng, cô nhớ lại khi nãy cô đi ngang qua Vạn Côn, bản thân mình chẳng nhìn cậu lấy một mắt, đây gọi là gì. Là một cô giáo dạy văn, câu thành ngữ đầu tiên cô nghĩ ra là trộm cướp hay giật mình.

Nhưng cô không phải là trộm cướp.

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn, nghĩ trong lòng, cô không phải là trộm cướp.

Nhưng cô vẫn không dám nói thật với Lý Thường Gia.

Cảm giác mâu thuẫn này, khiến cho Hà Lệ Chân khó chịu đến buồn nôn.

Vạn Côn vẫn đang chờ cô nói tiếp.

"Lúc này thế nào..."

Hà Lệ Chân lắc đầu, "Không có gì."

Vạn Côn bỗng cầm lấy tay của cô, "Đi về thôi, không đi dạo nữa, sương nặng vậy đủ rồi, đi về nhà."

Hà Lệ Chân giãy tay ra, "Vạn Côn..."

Vạn Côn không nói gì, cúi đầu nhìn cô. Hà Lệ Chân ngược mắt nhìn cậu, chưa đến một giây đã quay đầu đi. Cô cảm ghét cảm giác này, tựa như thật sự đang làm chuyện xấu.

Vạn Côn nắm tay cô một lần nữa, lần này cậu dùng sức, Hà Lệ Chân không giãy ra được, cậu nắm tay cô, xoay người đi ra khỏi công viên.

"Buông tay."

Vạn Côn không nghe.

"Anh buông tay."

Vạn Côn vẫn không buông.

Hà Lệ Chân quát: "Vạn Côn em bảo anh buông tay!"

Thế là Vạn Côn đứng ngay lại, cậu không buông tay, nhưng cũng không siết mạnh nữa, lưng xoay về phía cô, cô không sao nhìn thấy được vẻ mặt của cậu.

Trẻ con xung quanh vẫn đang chạy nhảy, nô đùa, nắng vẫn chan hoà, chiếu lên khóm hoa nhân tạo, khiến cho những bông hoa vốn hơi ủ dột trông tươi tắn hơn đôi chút.

Hà Lệ Chân khẽ nói: "Em đi mua thức ăn trước, anh về nhà đợi em."

"Anh đi cùng em."

"Về nhà đợi em."

"Hà Lệ Chân." Vạn Côn xoay người, nhìn vào mặt cô, "Em đừng như vậy."

Cậu cúi đầu, ghé sát má cô, như đang an ủi cô, "Bọn họ chẳng nhìn thấy gì cả, có thể là gã Lý Thường Gia kia cũng chẳng nhận ra anh đâu, trước đây anh gặp gã có một lần, gã nhiều học sinh như thế, làm sao có thể nhớ mặt anh. Lúc này gã đi ngang qua, thật sự chẳng buồn nhìn anh lấy một mắt, anh cũng không nhìn gã."

Không, anh ta đã nhìn ra.

Hà Lệ Chân nói trong bụng, Lý Thường Gia, cùng với người giáo viên họ Lưu bên cạnh anh ta, họ đều đã nhìn ra.

Nhưng lời này, cô chỉ có thể nói thầm trong bụng.

Hà Lệ Chân nhìn bộ dạng ủ rũ của Vạn Côn, hít sâu một hơi, nói: "Em xin lỗi."

Vạn Côn cắn cắn răng, nhìn qua một bên, cậu cũng không biết mình đang nhìn gì.

"Em xin lỗi anh làm gì cơ chứ, em có lỗi gì đâu, em không có lỗi." Mặt Vạn Côn không mang biểu cảm, giọng điệu cũng không tỏ vẻ gì, "Anh cũng không có lỗi, hai chúng ta đều không có lỗi."

Im lặng nửa phút đồng hồ, Hà Lệ Chân rút tay về, lẳng lẳng nói: "Về nhà trước đi đã."

Hai người ngồi xe về, sau khi xuống xe, Vạn Côn như có như không, kéo dài khoảng cách giữa hai người ra. Thịnh thoảng Hà Lệ Chân ngoái đầu, trông thấy bóng hình lạng lẽ của cậu, đầu hơi cúi, nhìn mặt đất.

Về đến sân nhà, vài người hàng xóm đang quây quần trò chuyện với nhau. Bọn họ hoàn toàn không để ý đến cô, nhưng Hà Lệ Chân vẫn cảm thấy mặt mình nóng ran, lúc đi ngang qua họ, Hà Lệ Chân phát hiện thím Trương hoàn toàn không có mặt trong nhóm người, điều này khiến cô nhẹ nhõm hơn ít nhiều, nhưng ngay lúc cô đang thở phào, cô phát hiện ánh mắt của hàng xóm không khác gì ánh mắt của thím Trương là bao.

Cô cúi đầu, đi lướt qua họ.

Vạn Côn đi cách sau cô 10m, tiến vào trong sân nhà.

Sau khi vào nhà, Hà Lệ Chân bảo Vạn Côn đi rửa tay, còn mình vào bếp nấu ăn. Bên bàn ăn, Vạn Côn không nói nửa lời, ăn cơm hình như chậm hơn bình thường. Hà Lệ Chân buông đũa, ngón tay gõ gõ lên mu bàn tay của cậu, nói: "Gì thế?"

Vạn Côn khẽ nói: "Hay là, tạm thời anh không gặp em nữa."

"Hà?"

Vạn Côn ngược đầu, nhìn Hà Lệ Chân: "Anh nói, hay là tạm thời anh"

"Vạn Côn."

Cậu ngược mắt, ánh mắt của Hà Lệ Chân rất dịu dàng.

"Sao gan anh lại nhỏ đến thế."

Ngay lập tức, Vạn Côn tròn tròn mắt, "Gan ai nhỏ!?"

Hà Lệ Chân bật cười, nói: "Đúng rồi, gan của anh cũng không nhỏ, vậy thì sợ gì."

"Chẳng phải anh sợ em "

"Bọn họ đâu có nhìn ra." Hà Lệ Chân nhướn nhướn mày, nói tiếp: "Lúc này lo bàn bạc với em một chút về chuyện của lớp dạy thêm, lúc đi ngang qua anh cũng không nhận ra anh, yên tâm đi, không sao đâu."

Vạn Côn thấy cô nói vậy, mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

"Anh đã bảo mà, trí nhớ của gã đó không thể tốt như vậy được."

"Biết rồi thì lo ăn cơm đi." Hà Lệ Chân gấp cho cậu một miếng sườn, "Bỏ bỏ cho cánh tay của anh thật tốt, cứ suốt ngày lo gì mà nhiều thế."

Vạn Côn để lộ một nụ cười, cậu quan sát kỹ sắc mặt của Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân vừa cười thầm trong bụng vừa để mặc cho cậu nhìn.

Ngày thường cậu tinh ranh ma mãnh, lúc đối diện với Hà Lệ Chân, lại cảm thấy sáng khoái chết được, đôi mắt đen long lanh cứ mãi nhìn cô chăm chăm, tựa như muốn nhìn thấu đến xương cốt của cô.

Cậu muốn xác nhận cô không sao cả, cho nên cậu quan sát cô liên tục mấy ngày liền.

Sau khi ăn xong, Vạn Côn quay về lại khu công trình, dịp quốc khánh có nhiều việc làm để kiếm tiền, cậu không muốn bị trễ nải, dù Hà Lệ Chân rất muốn cậu dưỡng thương lâu hơn, cậu vẫn khăng khăng không chịu.

May sao độ khó của việc ráp màn cửa không cao, giữa cậu và Trần Lộ hoàn toàn có thể cáng đáng được. Mỗi trưa và tối, cậu đều quay về nhà, cùng ăn cơm với Hà Lệ Chân.

Cậu quan sát cô liên tiếp 3 ngày liền, cuối cùng hoàn toàn yên tâm.

Vạn Côn vẫn còn quá ngây thơ.

Cậu tưởng rằng cậu đã nắm rõ được Hà Lệ Chân từng li từng tí một, nhất cử nhất động của cô, đều nằm trong dự liệu của cậu. Cậu cảm thấy cô nhạt gan như vậy, da mặt lại mỏng, nếu thật sự có biến cố gì, dấu hiệu sẽ vô cùng rõ rệt.

Cậu không biết, phụ nữ sinh ra đã có một tấm khăn che mặt.

Nét cười nhạt trên mặt Hà Lệ Chân, một biểu cảm, một vẻ mặt, đã dễ dàng khiến cho cậu hoàn toàn nhìn không ra được gì chỉ cần cô muốn vậy.

Chương 49

Ba ngày sau khi gặp nhau, trong kỳ nghỉ lễ quốc khánh, Hà Lệ Chân nhận được một cuộc gọi từ Lý Thường Gia, mời cô đi ăn chung.

"Có thêm thầy Lưu nữa, lần trước gặp có nhiều chuyện chưa bàn xong, lần này vừa khéo đang nghỉ lễ, cô Hà không bận gì chứ."

Kỳ nghỉ của Hà Lệ Chân, ngoại trừ việc mua thức ăn nấu cơm cho Vạn Côn, đúng là không còn gì khác nữa, đôi khi rảnh rỗi sẽ đọc sách, nhưng cũng đọc không nhập tâm cho lắm.

Hà Lệ Chân đồng ý.

Địa điểm Lý Thường Gia hẹn tạm coi là chốn cũ, quảng trường Võ Minh.

Thời gian hẹn nhau là buổi sáng, Hà Lệ Chân hoàn toàn không báo cho Vạn Côn biết.

Lý Thường Gia vốn định lái xe đến đón cô, nhưng Hà Lệ Chân không đồng ý, cô nói với anh ta, từ nhà cô đi xe buýt rất tiện, không cần đón chi cho phiền.

10 giờ sáng, Hà Lệ Chân đến quảng trường Võ Minh, đứng đợi ngay dưới chỗ bức điêu khắc hình con sóng.

Lý Thường Gia và Lưu Hoa Đào đến trễ 10 phút, lúc lo chạy tới, trán của Lý Thường Gia còn lấm tấm mồ hôi vì vội.

"Ôi cô Hà bị đợi lâu không hả cô, chúng tôi phải lo đỡ xe." Lý Thường Gia lấy kính xuống, lau lau, rồi lại đeo lên lại, nói: "Kỳ nghỉ lễ, chỗ đậu xe ở đây thật quá khó tìm, hai chúng tôi tìm qua bao nhiêu trung tâm mua sắm mới có chỗ đậu."

Hà Lệ Chân lắc đầu, nói: "Tôi không bị đợi lâu đâu ạ."

Lý Thường Gia và Lưu Hoa Đào đều mặc đồ thoải mái, Lưu Hoa Đào không nói gì, trong tầm mắt mình, Hà Lệ Chân thấy ông ta vẫn chăm chú quan sát cô, người đàn ông này khiến cô không tự nhiên.

"Vậy thì chúng ta vào trong trước đi." Lý Thường Gia ngó quanh, như đang tìm chỗ, "Cô Hà ăn sáng chưa?"

Ăn rồi.

Hà Lệ Chân vốn định lên tiếng, nhưng Lưu Hoa Đào đã chen vào trước: "Chúng tôi còn chưa ăn đây, đang đói đây, chúng ta tìm chỗ ăn trước đi, hiện giờ sắp 11 giờ rồi, coi như gom bữa sáng và bữa trưa lại ăn luôn." Ông ta nhìn Hà Lệ Chân, hỏi: "Cô Hà thấy thế nào?"

Hà Lệ Chân đeo một chiếc túi xách nhỏ trên 1 vai, xóc nó lên một chút, đáp: "Được ạ, cứ nghe theo các thầy đi."

Lý Thường Gia vỗ tay một cái, "Thế thì tốt quá." Anh ta chỉ chỉ Lưu Hoa Đào, nói: "Đúng là thầy biết cách, vậy thầy nói đi, chúng ta ăn gì?"

"Ăn đồ biển đi." Lưu Hoa Đào nói một cách hào hứng, "Trước mặt có một tiệm buffet mới mở, tới đó đi."

Lý Thường Gia nhìn Hà Lệ Chân, "Cô Hà thấy sao?"

Hà Lệ Chân ngó những người đang đi qua đi lại, "Tôi sao cũng được."

"VẬY thì vào chỗ buffet đó nhé." Lý Thường Gia cười nói, "Để tôi mời, để tôi mời."

"Đương nhiên là cậu mời rồi." Lý Hoa Đào ứng lời.

Bọn họ vào trong nhà hàng buffet, tuy còn chưa đến giữa trưa, nhưng trong nhà hàng đã không ít khách. Ba người nhóm của Lý Thường Gia đến một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, ánh sáng đầy đủ, chiếu lên người rất ấm áp.

Lý Thường Gia bước tới sau cùng, nói: "Tôi đã trả tiền xong xuôi rồi, cứ đi lấy đồ ăn là được."

Hà Lệ Chân ngồi tuốt bên trong, ra vào không tiện cho lắm, nên nói: "Các thầy đi lấy trước đi, đồ để ở đây, tôi trông cho, tí nữa tôi đi sau."

Lý Hoa Đào hát hát cầm với Lý Thường Gia, "Cậu đi trước đi."

"Sao cũng được."

Lý Thường Gia cầm khay đi lấy thức ăn, Hà Lệ Chân và Lưu Hoa Đào ngồi tại chỗ. Hà Lệ Chân cảm thấy trong hoàn cảnh này nên nói một vài câu khách sáo gì đó, nhưng cô nghĩ đi nghĩ lại, thật sự không biết nên nói gì.

"Cô Hà thật khó mời đây." Lưu Hoa Đào chột lên tiếng.

Hà Lệ Chân ngược mắt, mặt Lưu Hoa Đào đang mang nét cười, ông ta gằn như lúc nào cũng mang nét cười híp mắt. Tướng mạo của Lưu Hoa Đào rất bình thường, có thể là do hơi mập, da thịt của ông ta trông nhuốm một màu trắng không mạnh khoẻ cho lắm.

Hà Lệ Chân và ông ta nhìn nhau hai giây, cô nói: "Đâu có đâu nhỉ...."

"Ôi " Lưu Hoa Đào nhướn mày, "Sao lại không chứ, Lý Thường Gia đã nói với tôi không biết bao nhiêu lần rồi, muốn mời cô đi chơi mà cô đều không đồng ý." Ông ta vừa nói vừa chồm tới, gõ gõ mặt bàn, thấp giọng: "Không nên đâu."

Hà Lệ Chân rất ít khi ghét một ai, nhưng cái gã Lưu Hoa Đào này, thật khiến cho cô khó chịu từ đầu đến chân.

"Không nên chỗ nào cơ?" Hà Lệ Chân hỏi, "Có gì không nên."

Ánh mắt của Lưu Hoa Đào lảo liên, nhìn quanh, nhưng chút sức chú ý đều tập trung trên người Hà Lệ Chân. Ông ta khoan thai dựa ra sau ghế, nói: "Trước đây Lý Thường Gia có nói với tôi, nói là trong lúc trao đổi nghiên cứu có gặp một cô giáo, chao ôi, nhã nhặn yên tĩnh, y như một chú mèo con."

Hà Lệ Chân không nói gì, Lưu Hoa Đào ngừng một chút, nhìn cô chăm chăm, lại sắp mặt tới.

"Cái trò này y như một tấm chắn, bên ngoài và bên trong biết đâu không khớp nhau, cũng có thể hiểu được." Ông ta hạ giọng thật thấp xuống, giống

như cùng chia sẻ với Hà Lệ Chân một bí mật, "Chẳng may hôm đó bị chúng tôi bắt gặp, đúng không nào?"

Bóp một cái, tim của Hà Lệ Chân cũng nảy lên theo, Lưu Hoa Đào vỗ tay xong ngồi thẳng người, vẻ mặt như đã giải được câu đố.

"Thế là mới hẹn được cô đúng không." Lưu Hoa Đào đang cao hứng, còn nhịp nhịp chân, "Cho nên mới nói, cô Hà là người thông minh."

Sắc mặt của Hà Lệ Chân tái mét: "Tôi không biết thầy đang nói gì."

Lưu Hoa Đào nghe xong, xua xua tay, "Thôi, nhầm lẫn."

Ngay lúc này, Lý Thường Gia quay về, trong tay bung hai đĩa thức ăn, một chiếc đĩa đựng đầy mỹ ý, đĩa kia đựng các món khai vị.

"Quý vị đi đi." Lý Thường Gia nói, "không ít món để lựa chọn."

"Tại mới mở mà." Lưu Hoa Đào cầm đĩa đứng lên, "Đi thôi, cô Hà."

Hà Lệ Chân nhìn tấm thực đơn gấp nhỏ xúu trước mặt, nói: "Thầy đi trước đi, tôi sẽ tới liền."

Lưu Hoa Đào không nói gì thêm, cầm đĩa đi mất.

"Cô Hà cũng mau mau đi đi, để tôi canh đồ ở đây là được." Hà Lệ Chân chẳng còn chút khẩu vị, nhưng Lý Thường Gia ngồi ngay trước mặt, chẳng ăn gì từ đĩa của anh ta, nhìn cô tha thiết. Hà Lệ Chân hết cách, chỉ đành buông túi xách, cầm đĩa lên đi lấy thức ăn.

Cô cố gắng tìm chỗ cách xa Lưu Hoa Đào một chút để lấy thức ăn, chả còn biết mình đang lấy gì nữa, đây một miếng, kia một miếng, lẽ mà hết 10 phút sau mới quay về bàn.

Lưu Hoa Đào đã đang còn ăn rất hăng say, trên chiếc đĩa trước mặt là cả mấy cái vỏ cua.

"Cô chỉ lấy có nhiều đó thôi sao." Lý Thường Gia nhìn đĩa của cô, lúc bấy giờ Hà Lệ Chân mới thấy mình đã lấy gì, một miếng bánh ngọt, một miếng cà tím nhồi thịt, và vài món khai vị linh tinh khác.

Lưu Hoa Đào ngẩng đầu lên, "Ui da cô Hà, cô ăn như thế sẽ lỗ chết đấy. Cô đi gấp cả hai mươi phút đồng hồ, mà chỉ lấy được có chút xíu như vậy đem về."

Lưu Hoa Đào vừa nói vừa quay qua, Lý Thường Gia để ý, nhìn vào mắt ông ta. Lưu Hoa Đào nói: "Cậu nhìn tôi làm gì, mau đi lấy thức ăn cho người ta đi."

Lý Thường Gia nhìn Lưu Hoa Đào, bất chợt thoáng cười. Nụ cười đó vụt qua rất nhanh, gần như khó bắt được, nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Hà Lệ Chân đã nhận ra nó.

Đấy là một nụ cười mang đầy vẻ "anh biết tôi cũng biết."

Hà Lệ Chân cúi đầu, Lý Thường Gia đảo mắt, nói: "Tôi giúp cô lấy một ít."

Hà Lệ Chân khẽ nói: "Không cần đâu..." Nhưng cô còn chưa nói xong, Lý Thường Gia đã cầm đĩa của Hà Lệ Chân đi mất.

"Cô Hà."

Hiện giờ chỗ ngồi chỉ còn lại Hà Lệ Chân và Lưu Hoa Đào, Hà Lệ Chân ngay cả việc ngẩng đầu lên cũng không biết cách nữa.

"Cô Hà cảm thấy Lý Thường Gia như thế nào?"

Hà Lệ Chân lí nhí nói: "Cái gì mà như thế nào..."

"Thì cảm thấy con người cậu ấy đó mà."

Hà Lệ Chân không trả lời.

"Để tôi nói cho cô nghe, con người của cậu ấy thật sự không tệ đâu." Lưu Hoa Đào vừa nói đến đây thì tựa như đã quên hết những gì họ đã nói trước đó, "Điều kiện gia đình của cậu ấy hẳn là cô cũng không phải chưa nghe qua đúng không."

Hà Lệ Chân vẫn luôn im lặng, Lưu Hoa Đào tự lái nhai một mình, "Có cơ hội thì tiếp xúc với cậu ấy cho tử tế, cho dù không nghĩ đến chuyện khác, thì quen thêm một người bạn cũng tốt mà."

Cô không thích giọng điệu của ông ta.

"Cô Hà, mấy hôm nay cũng bận sao?" Lưu Hoa Đào nhìn Hà Lệ Chân, trong lời nói có ẩn ý, vừa ăn cá mực vừa hỏi: "Luôn bận đi tản bộ?"

Còn chưa ăn gì vào, Hà Lệ Chân đã cảm thấy bao tử muốn trào lên.

Lưu Hoa Đào nhìn về phía phòng ăn, trông thấy Lý Thường Gia đang đứng cách đó không xa lấy thức ăn, lại quay qua lén lút nói với Hà Lệ Chân: "Cô Hà, tôi nói cho cô một tin ngạc nhiên nhé, chút nữa Lý Thường Gia muốn tặng quà cho cô đấy."

Hà Lệ Chân khẽ nói: "Thôi đừng."

Lưu Hoa Đào làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: "Để tôi nói cho cô biết trước, là một chiếc váy đầm."

Hà Lệ Chân ngược mắt nhìn ông ta, Lưu Hoa Đào nói: "Đẹp lắm đấy."

Bàn tay của Hà Lệ Chân dưới gầm bàn đang siết chặt, ấn mạnh xuống đùi.

Lưu Hoa Đào lén lút nói với Hà Lệ Chân: "Tôi nói cô nghe nhé, Lý Thường Gia thích nhất là phụ nữ mặc váy đầm, dạo trước lúc đi ăn, có phải là cô mặc một chiếc váy màu xanh lam không, cậu ấy rất thích." Ông ta dùng chiếc nĩa gõ gõ xuống đĩa, nói: "Cho nên tốt nhất phụ nữ nên biết sửa soạn, thường xuyên mặc váy, tuyệt biết bao."

"Váy của tôi..." Hà Lệ Chân chậm rãi nói, "Không phải mặc để cho anh ta coi."

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng Lưu Hoa Đào vẫn nghe thấy, "Thế thì cho ai coi, không thể nào cho Trương Kính chứ, ông ta đã 50 tới nơi rồi."

Tay chân của Hà Lệ Chân run bắn lên, cắn chặt răng.

Lưu Hoa Đào có vẻ nhìn thấy được tâm trạng của cô, cười bảo: "Đừng mà, tôi đùa ấy mà, cô Hà đừng coi là thật."

Lý Thường Gia quay về, mỗi tay một đĩa, trên đó đầy các loại thức ăn.

Trên bàn ăn, Lý Thường Gia và Lưu Hoa Đào kẻ tung người hứng, ba hồi nói chuyện ở trường, ba hồi nói chuyện lớp dạy thêm, tuy Hà Lệ Chân ít lời đến đáng thương, nhưng cũng coi như không đến nỗi tẻ nhạt. Hà Lệ Chân cảm thấy bữa ăn này là một cực hình, tay cô cầm nĩa, quấy quấy mì, liên tục quậy quậy, mì bị nát bét, cô vẫn chưa cho vào miệng ăn.

Ăn uống xong, Lưu Hoa Đào đề nghị đi hát, Hà Lệ Chân thà chết.

Cô liên tục từ chối, cuối cùng sắc mặt của Lưu Hoa Đào rất khó nhìn, hậm hực phản đối một tiếng, rồi đi qua chỗ bên cạnh mua đồ. Hà Lệ Chân nói với Lý Thường Gia: "Ngại quá, hôm nay tôi còn có việc, các thầy cứ đi đi, tôi không đi đâu."

"Có việc gì thế?"

Hà Lệ Chân đáp: "Trong nhà có việc."

"Trong nhà?"

Trên mặt của Lý Thường Gia không có nụ cười, đầu mày hơi nhíu lại, nhìn con đường kế bên, không nói gì.

"Vây tôi đi trước đây." Hà Lệ Chân xoay người, Lý Thường Gia bất chợt nắm lấy cổ tay của cô, Hà Lệ Chân hất anh ta ra theo phản xạ, Lý Thường Gia nhìn cánh tay bị hất đi của mình, còn hơi có vẻ sừng sốt.

Sừng sốt một giây xong, anh ta rút tay về, đứng thẳng người, lấy ra một gói đồ nho nhỏ.

"Đây là tặng cô."

Hà Lệ Chân nhớ lời nói lúc nãy của Lưu Hoa Đào, miễn luôn câu hỏi.

"Thôi khỏi đi."

"Cầm lấy đi, tôi chọn nó đặc biệt cho cô đấy." Lý Thường Gia vươn tay, kéo túi xách của Hà Lệ Chân tới, nhét thẳng nó vào trong.

"Thật sự không cần đâu, cảm ơn thầy, tôi không cần"

"Được rồi được rồi, cứ vậy đi." Lý Thường Gia ngắt lời của Hà Lệ Chân, "Lần sau tôi sẽ liên lạc với cô." Anh ta nói xong, lại bổ sung thêm một câu, "Nếu cô rảnh thì cũng liên lạc tôi nhé, lúc nào cũng được."

Lý Thường Gia và Lưu Hoa Đào rời đi, Hà Lệ Chân chậm rãi đi đến chỗ bức tượng điêu khắc màu xanh lam, chậm chạp ngồi xuống.

Cô cảm thấy nhục nhã, khó chịu, nhưng nhắm mắt lại cũng không sao dễ chịu lên được, chỉ có lờ lờ cảm giác buồn nôn đua nhau trào dâng.

Di động rung lên, Hà Lệ Chân lấy ra, trên đó có một tin nhắn, đến từ Vạn Côn.

Anh làm việc xong rồi, chút nữa sẽ tới tìm em.

Hà Lệ Chân nhìn dòng tin nhắn ngắn ngủi đó, khẽ cười.

Vạn Côn lại gửi ngay thêm một tin nhắn nữa tới

Nhớ cậu không?

Hà Lệ Chân nhìn mãi nhìn mãi ba chữ đó, đến gần như không nhận ra chúng nữa, cô cũng không biết sắc mặt mình đã tái nhợt đến độ nào, vừa mở miệng, lệ bất giác tuôn.

"Nhớ..."

Chương 50

Hà Lệ Chân cảm thấy mình không nên để phí một chuyến tới khu mua sắm, còn một lúc mới tới giờ hẹn gặp Vạn Côn, cô vào một cái trung tâm lớn, đi dạo thêm nửa tiếng đồng hồ nữa.

Đây là trung tâm mua sắm lớn nhất của Dương Thành, bán tất cả mọi thứ. Bình thường Hà Lệ Chân không thích đi dạo, cho dù đến một trung tâm mua sắm, cũng chỉ đi thẳng tới chỗ có thứ cần mua, vốn không rảnh rỗi nhìn ngắm.

Hôm nay hiếm khi cô được đi ngắm khắp nơi trong cửa hàng, loanh quanh lòng vòng không mục đích.

Cuối cùng cô dừng chân trước một tiệm chuyên bán các sản phẩm dinh dưỡng.

Đây là tiệm chuyên bán sản phẩm dinh dưỡng nước ngoài, Hà Lệ Chân từng thấy quảng cáo của nhãn hiệu này trên TV, đây vẫn là lần đầu tiên cô đích thân nhìn thấy quầy trưng bày.

Quầy trưng bày rất sạch sẽ, trên mặt tủ kính không một hạt bụi, dưới ánh đèn trong tủ kính là những sản phẩm dinh dưỡng đã được đóng gói xinh đẹp, nhìn từ xa trông như tác phẩm nghệ thuật.

Hà Lệ Chân bước vào trong tiệm, một nữ nhân viên phản ứng rất nhanh nhẹn, lập tức tươi cười nghênh đón.

"Chào chị ạ, xin hỏi chị cần mua gì?"

Hà Lệ Chân ngó quanh, đáp: "Tôi... tôi chỉ tùy ý ngó một chút thôi."

"Được ạ." Cô nhân viên không rời đi, bước theo bên cạnh Hà Lệ Chân, thấy cô nhìn đến sản phẩm nào, liền giới thiệu. Hà Lệ Chân thật sự vốn chỉ muốn dạo một vòng, nhưng nữ nhân viên này quá nhiệt tình, giới thiệu sản phẩm vô cùng tỉ mỉ, nghe một hồi cô đã động lòng.

Nữ nhân viên vừa nhìn ra ý của cô, hỏi ngay: "Không biết chị định mua cho người như thế nào ạ?"

Hà Lệ Chân liếc cô ta, hơi ngượng, nữ nhân viên mở to mắt nhìn cô, chớp chớp tỏ vẻ cổ vũ. Hà Lệ Chân ngập ngừng một chút, cuối cùng đáp: "Cho...cho bạn"

"Cho bạn trai của chị đúng không ạ." Có lẽ nữ nhân viên chê cô nói năng quá khó khăn, chỉ ra luôn. Hà Lệ Chân quay đi, không nhìn cô ta, nữ nhân viên hỏi: "Bạn trai của chị vóc dáng cao lớn thế nào, có thích tập thể thao không ạ?"

Hà Lệ Chân lí nhí đáp: "Tuổi không lớn, rất thích thể thao."

"Vậy món này đi chị." Nữ nhân viên lấy cho Hà Lệ Chân một cái hũ, "Đây là bột protein, rất tốt cho quý ông, nhất là những quý ông còn trẻ tuổi. Xin hỏi bạn trai của chị thuộc tạng phốp pháp hay gầy ạ?"

Hà Lệ Chân ngẫm nghĩ, hơi hơi động não một chút, cái người ở trần, mặc quần jean trẻ cap đi qua đi lại kia lại hiện lên trong đầu, cô chớp mạnh mắt mấy lần, giống như muốn tìm cách xua đuổi hình ảnh ấy ra.

"Tạng..." Hà Lệ Chân mím môi, "Tạng người vạm vỡ một chút..."

"Vạm vỡ ạ, thế thì là sản phẩm này." Nữ nhân viên đổi sản phẩm, đưa cho Hà Lệ Chân, "Đây là bột Nitro Tech Whey Protein, hàm lượng protein tinh chất hơn 80%, sau khi bạn trai của chị chơi thể thao xong hoặc là giữa hai bữa ăn, chị nói anh ấy dùng hai muỗng, dùng liên tục trong một tháng, hiệu quả sẽ rất rõ ràng."

"Thứ này chủ yếu là bổ sung protein ạ?"

"Đạ đủ hết cả." Nữ nhân viên rất nhiệt tình, quảng cáo sản phẩm tới tấp, "Tăng cơ bắp giảm mỡ béo, tăng sức mạnh và sức bền bỉ, điều tiết mỡ, bổ sung dinh dưỡng, ngoài ra còn có thể giúp cơ thể mau hồi phục."

"Gãy xương dùng thứ này có giúp phục hồi nhanh chóng hơn một chút không ạ?" Hà Lệ Chân chẳng có chút hứng thú với mấy thứ tăng lực giảm béo gì đó cả.

"Đạ đương nhiên!" Nữ nhân viên cảm thấy cuối mình mình đã bắt được đúng mạch của Hà Lệ Chân, "Đúng giờ đúng liều lượng, phối hợp với ba bữa ăn, xương bị gãy sẽ rất mau lành thưa chị!"

"..." Hà Lệ Chân không phải là hoàn toàn tin "rất mau lành" của cô ta, nhưng cô vẫn cảm thấy thứ này có khả năng trợ giúp cho quá trình dưỡng thương của Vạn Côn.

Cô nhìn giá tiền

Một hũ 5 cân Anh, 868 tệ

Hà Lệ Chân nhìn ba giây, sau đó quay qua nữ nhân viên, "Vậy cái này đi, cô lấy giùm tôi một hũ."

"Đạ vâng đạ vâng." Nữ nhân viên bán được hàng, mặt mày rạng rỡ chạy đi tính tiền.

Có lẽ người nhân viên nọ thấy mặt mũi Hà Lệ Chân hiền lành, lại không trả giá cò cưa, tâm trạng vui vẻ, nên tặng cô thêm một hộp vitamin C. Hà Lệ Chân cảm ơn cô ta, xách túi hàng ra về.

Lúc rời khỏi khu mua sắm, Hà Lệ Chân cảm thấy tâm trạng đã khá lên rất nhiều. Cô cảm thấy mình có thể hiểu được những người phụ nữ hể giận dữ hoặc buồn bã liền chạy đến khu mua sắm tâng gia bại sản.

Khi về đến nhà, Vạn Côn đã có mặt, trong nhà không có ai, cậu cũng không gọi điện thoại hỏi thúc, ngồi xồm ngay trước cửa. Một cánh tay vẫn bị treo trước ngực, tay kia đang cầm một cái nhánh cây, trêu chọc một chú mèo.

Chú mèo đó là mèo hoang, Hà Lệ Chân đã từng gặp nó. Ý thức lãnh thổ của giống mèo rất mạnh, mỗi mảnh đất chỉ có thể có một con làm đại ca, con mèo hoa này chính là đại ca của xóm này. Nó thuộc giống mèo tam thể, rất to lớn, trên người có rất nhiều sẹo, đều là từ những cuộc đánh nhau với những con mèo khác để lại.

Vạn Côn cầm nhánh cây, con mèo lảng vảng ở chỗ cách cậu 3 bước chân, không tới gần hơn, cũng không rời đi. Lâu lâu Vạn Côn gõ gõ xuống đất, đầu của con mèo cũng ngóc lên gục xuống theo.

Cuối cùng Vạn Côn nhếch mép cười một tiếng, nói: "Mày ngu rồi hả..."

Hà Lệ Chân đứng một bên nhìn hồi lâu, sau đó tiến tới. Vạn Côn trông thấy cô, lập tức vút nhánh cây đứng dậy, "Về rồi hả?"

"Ừ."

"Đi đâu thế?"

Hà Lệ Chân lấy chìa khoá ra mở cửa, vừa mở vừa đáp: "Tuỳ tiện đi thôi."

Vạn Côn bám dính theo Hà Lệ Chân vào trong nhà, cửa vừa đóng cậu cúi đầu hôn cô.

Hà Lệ Chân cau mày, cũng không tròn tránh, để mặc cho cậu hôn đủ, hỏi: "Mùi trên người anh là gì thế?"

Vạn Côn đứng thẳng lưng, tự ngửi ngửi mình, "À, có thể là mùi sơn, nồng lắm hả?"

"Cũng không đến nỗi." Hà Lệ Chân vỗ vỗ cánh tay cậu, "Đi rửa tay đi, cơm em đã làm sẵn rồi."

Vạn Côn đến vào xé trưa, bữa ăn này không rõ là bữa trưa hay bữa chiều, Hà Lệ Chân đưa thứ mới mua lúc nãy cho cậu ở bàn ăn.

"Cái này cho anh."

Vạn Côn đang còn chuyên chú đánh nhau với đôi đũa ở trong tay, nghe cô nói liền ngẩng đầu, "Gì thế?"

"Để anh bổ sung dinh dưỡng."

"Bổ sung dinh dưỡng?" Vạn Côn buông đũa, lấy đồ trong túi nylon ra. "Gì thế này? Bột protein?"

"Ừ." Hà Lệ Chân gấp một miếng rau bỏ vào miệng, "Mới mua lúc nãy từ khu mua sắm, để anh bồi dưỡng một chút, cánh tay lành nhanh hơn một chút."

Vạn Côn xoay cái hũ nhìn một vòng, trừ mức giá tiền, hết thấy đều là tiếng Anh, Vạn Côn đọc cũng chẳng hiểu được, đặt xuống bàn, hỏi: "Mua riêng cho anh?"

Đũa của Hà Lệ Chân thoáng khựng lại, sau đó thản nhiên trả lời cậu: "Đúng rồi."

"Bao nhiêu thế."

"Anh lo nó bao nhiêu tiền làm gì." Hà Lệ Chân cầm đũa gõ gõ xuống chén của cậu, "Ăn mau lên."

Vạn Côn như một đứa trẻ, ăn có một bữa cơm mà cầm cái hũ kia ngó tới ngó lui hết 7,8 lần.

"Anh cứ nhìn cái gì thế?" Hà Lệ Chân ăn nhanh, là người đầu tiên buông đũa.

Vạn Côn đáp: "Nhìn món đồ em tặng anh."

Hà Lệ Chân hơi thấy buồn cười, "Hũ bột dinh dưỡng này, là mua cho anh uống, không phải để anh nhìn."

Vạn Côn: "Được được, bảo đảm anh sẽ uống sạch không còn một một hạt."

Hà Lệ Chân ăn xong cũng không rời bàn vội, cô ngắm Vạn Côn, cuối cùng đã không còn nghịch cái hũ bột Protein kia nữa, lên tiếng hỏi cậu: "Công việc của anh có thuận lợi không?"

"Thuận lợi."

Hà lệ Chân hỏi: "Có gặp phiền phức gì không anh?"

Vạn Côn ngược đầu lên từ chén cơm, ngó cô: "Đương nhiên không rồi, có thể gặp phiền phức gì chứ."

Lời Vạn Côn nói, là sự thật. Có lẽ trước đây cậu quá xui xẻo, đến nỗi ông trời cũng không lơ được nữa, gần đây công việc thuận lợi đến độ khiến cho cậu cảm thấy hơi không kịp thích ứng.

Y như lời Trần Lộ nói, công việc ráp màn cửa này tuy không lớn, nhưng phân chia khu vực rất rõ ràng. Cả một Khu 1 của Huy Vận, từ sau khi Vạn Côn và Trần Lộ tới đó, chưa từng gặp qua ai cùng làm công việc đó. Đôi khi sẽ có người tới thăm dò một chút, trông thấy đã có người ôm việc rồi, liền bỏ đi.

Ráp màn cửa không phải là một công việc khó, tuy Vạn Côn bị treo một cánh tay, nhưng vẫn dư sức để làm việc.

Khu 1 của Huy Vận được xây cách đây không lâu, số căn hộ bán được cũng khá, nhiều việc để làm. Hiện giờ đang trong giai đoạn bận rộn tu sửa, suốt ngày phải lo chuyển xi măng, trang hoàng nội thất, mỗi ngày bắt đầu từ 7 giờ sáng, tường vang động tiếng đục đẽo, mãi đến 9 giờ tối mới ngưng.

Ở ngay lối vào của tiểu khu, có một đài phun nước, tuy chưa từng thấy phun nước, nhưng dù sao vẫn là trung tâm của tiểu khu, đốc Trương đã đi thoả thuận với người ta xong xuôi, để Vạn Côn và Trần Lộ dựng một gian hàng chỗ đài phun nước, bày vài loại màn cửa chất liệu khác nhau. Trần Lộ vốn định ngồi đó chờ người đến tìm, Vạn Côn không đồng ý, kêu Trần Lộ cứ đứng đó trước, bản thân cậu đi một vòng quanh tiểu khu.

Hôm đó, cậu "đi một vòng" mất hết hai tiếng đồng hồ, lúc về nói Trần Lộ lấy một cuốn sổ tay, tìm những mật mã của những cánh cửa chính của từng toà nhà cậu vừa mới ghi vào trong di động lúc nãy, đọc hết cho Trần Lộ xuống.

"Cậu lấy đâu ra thế."

"Tìm người hỏi."

Copy hết mật mã xuống rồi, Vạn Côn nói hai người sẽ thay phiên nhau, một người đứng ở gian hàng, một người đi vào trong mỗi toà nhà gõ cửa từng hộ hỏi.

Sau đó Vạn Côn phát hiện như thế không ổn, bởi vì con người của Trần Lộ không biết chào hàng cho lắm.

"Em nói này, anh đừng có cứ chau mày như thế được không hả." Vạn Côn nói, "Không biết bản thân trông ra sao à, sợ là người ta nhìn thấy anh thì không biết tự đi đường vòng phải không?"

"Sao cậu lại nói như vậy chứ." Trần Lộ cũng phát rầu, mặt của anh ta nhìn dữ tợn nào phải lỗi của anh ta, "Tôi cũng nói chuyện đàng hoàng thương lượng đàng hoàng với họ mà, tôi đâu có nổi nóng với họ."

"Anh còn định nổi nóng?" Vạn Côn vốn đang hút điếu thuốc, kết quả hút không xong nữa, vút xuống đất, giẫm lên, "Được, từ nay về sau anh cứ đứng đây trông, có ai hỏi thì anh ghi xuống, em đi gõ cửa chào hàng."

Trần Lộ không thích đi, lời đề nghị của Vạn Côn vừa khéo hợp ý của anh ta, "Được, cậu đi đi."

"Em nói nhé, anh đừng chỉ có ghi xuống số toà nhà số nhà, anh ghi xuống tên của chủ nhà, số điện thoại ở nhà, ghi hết xuống." Vạn Côn dặn anh ta.

"Được rồi được rồi, biết rồi, nhiều chuyện thế."

Tuy miệng Trần Lộ cằn nhằn, nhưng lúc làm việc thì rất cố gắng.

Anh ta cảm thấy giữa đàn ông với nhau, thật ra rất đơn giản. Không như phụ nữ, so bì, ganh ghét, đố kỵ, những thứ đó trong mắt anh ta, chẳng là gì. Anh ta cho rằng giữa đàn ông với nhau chỉ cần một từ phục.

Anh ta phục Vạn Côn, anh ta muốn làm việc chung với Vạn Côn, chỉ đơn giản thế thôi.

Mà anh ta làm chung với Vạn Côn, thì đúng là bỏ ra ít mà thu được nhiều. Chưa tới ba ngày, Vạn Côn gần như đã bàn bạc xong hết công việc ở nguyên một toà lầu, hơn nữa việc mà cậu đã bàn bạc xong hầu như toàn dùng màn cửa chất liệu đắt tiền nhất, 1 mét 120 tệ, anh ta chẳng biết Vạn Côn nói cách nào mà làm được như vậy, hỏi cậu thì cậu chỉ cười tự đắc, cũng không nói cho anh ta biết.

"Nói ra anh cũng không học được, những thứ này trừu tượng, anh cứ chăm chỉ làm việc là được."

Bình thường mỗi buổi sáng họ làm một hộ, buổi chiều làm một hộ, thời gian coi như vừa khít. Cánh tay của Vạn Côn bắt tiện, Trần Lộ gánh vác đa số việc nặng, lúc anh ta lo làm việc, Vạn Côn sẽ trò chuyện với chủ nhà vài câu, mới bắt đầu chỉ nói chuyện màn cửa sổ, sau đó cà kê dê ngỗng, cái gì cũng nói hết ra, tên của chủ nhà được ghi nhớ, số di động cũng được ghi

xuống, còn có ý muốn để bọn cậu gắn máy hút dầu khói giùm. Những công việc này, thu nhập phụ hái được không ít tiền, Vạn Côn và Trần Lộ, thậm chí anh đốc Trương, mỗi người đều biết mà không nói ra. Hiện giờ chỉ mới bắt đầu, Vạn Côn để cho Trần Lộ tạm thời giữ kẽ một chút, mai một làm quen rồi, cậu định sẽ đồng thời gánh luôn công việc khác, khi ấy sẽ kiếm tiền càng nhanh.

"Ôi," Trần Lạc cảm khái, "Việc này dễ hơn việc ở công trường biết bao, kiếm tiền còn nhiều hơn, sau này cứ thế mà làm việc này đi."

Vạn Côn ngồi trên chiếc ghế con, cặp chân dài gác lên bậc thang bên cạnh bồn phun nước. Lúc ấy trời đã tối, Vạn Côn ngửa đầu, nhìn mấy ngôi sao trên trời.

Trần Lạc hỏi: "Thế nào?"

Vạn Côn thuận miệng nói: "Thế nào cái gì."

"Hai ta làm việc này, việc này không tệ đúng không."

Vạn Côn quay đầu, lẳng lặng nhìn anh ta, "Làm một hồi xem sao."

"Hà?"

Vạn Côn lại ngước đầu, nhìn lên trời, "Em sẽ không làm mãi công việc này."

Trần Lạc không nghe rõ, "Cái gì?"

Vạn Côn không nói lại nữa. Nhìn trời hồi lâu, sẽ khiến người ta nảy sinh một cảm giác choáng váng. Vạn Côn ngáp một cái, giữa cơn gió đã có mùi rét mướt, cậu nhắm mắt lại.